

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D. a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **R. L.**, zast. JUDr. Jiřím Sehnalem, advokátem, se sídlem Politických vězňů 27, Kolín IV, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2017, č. j. PPR-8249-7/ČJ-2017-990450, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 26. 10. 2018, č. j. 52 A 66/2017 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále též jen „rozhodnutí žalovaného“) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál (dále též jen „správní orgán prvního stupně), ze dne 25. 5. 2017, č. j. KRPE-79778-20/PŘ-2016-1700IY-OD (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci jakožto držiteli zbrojní licence uložena pokuta za správní delikty podle § 76d odst. 1 písm. a), d) a l) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění účinném do 31. 1. 2017 (dále též jen „zákon o zbraních“), ve výši 29.000 Kč. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno poté, co žalovaný v odvolacím řízení rozhodnutím ze dne 20. 4. 2017, č. j. PPR-8249-3/ČJ-2017-990450, zrušil předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 1. 2017, č. j. KRPE-79778-14/PŘ-2017-1700IY-OD, ve stejné věci.

[2] Žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou (dále též jen „napadený rozsudek“).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení a rozhodnutí. Stěžovatel nejprve shrnul podstatu věci tak, že již dne 20. 1. 2017 mu byla správním orgánem prvního stupně uložena stejná pokuta za naplnění skutkových podstat správních deliktů podle § 76d odst. 1 písm. a), d) a l) zákona o zbraních. K odvolání stěžovatele bylo toto rozhodnutí zrušeno v plném rozsahu a věc byla vrácena k novému projednání. Správní orgán prvního stupně však věc znovu neprojednal, namísto toho bez dalšího rozhodl znovu a shodně ve věci samé. Stěžovatel má za to, že pokud v jeho případě žalovaný rozhodl podle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též jen „s. ř.“), věc je třeba nově projednat a přinejmenším je třeba postupovat podle § 36 odst. 3 s. ř., tj. před vydáním rozhodnutí musí být účastníkovi řízení dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Výjimky jsou připuštěny pouze v případech, že zákon stanoví jinak, nebo pokud se žádosti v plném rozsahu vyhovuje, anebo pokud se účastník práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě stěžovatele nebyla dána žádná z uvedených výjimek.

[4] Podle stěžovatele teprve je-li účastník řízení vyzván, aby se ke shromážděným podkladům k vydání rozhodnutí vyjádřil, může zjistit, zda byly nebo nebyly do spisu zařazeny nové listiny a reagovat na to např. tím, že jejich připojení navrhone, případně navrhone nové důkazy, které v předchozím řízení nenavrhoval. Stěžovatel tedy i nadále shledává postup správních orgánů rozporným s § 36 odst. 3 s. ř.; pokud krajský soud takový postup správních orgánů potvrdil s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 122/2009 - 360, podle stěžovatele nelze toto rozhodnutí na posuzovanou věc použít, neboť v něm se jednalo o vrácení věci k dalšímu řízení, nikoli o vrácení věci k řízení novému.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž poukázal na to, že krajský soud neshledal důvodnou jeho žalobní námitku spočívající v existenci překážky věci rozhodnuté.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel byl nepochybně seznámen s rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 4. 2017, v němž byl vysvětlen právní názor odvolacího správního orgánu, a v němž byl vyložen následující postup správního orgánu prvního stupně. Stěžovatel byl zastoupen advokátem, jemuž muselo být jasné, že není důvod k novému vyjadřování k podkladům, které se nezměnily a ke kterým již bylo vyjádření umožněno. Pokud měl stěžovatel důvody a chtěl podklady pro vydání rozhodnutí doplnit, nebyl v tomto ohledu vázán na jakýkoli pokyn správního orgánu prvního stupně. Dikce § 90 odst. 1 písm. b) s. ř. nepřipouští jinou formulaci než „vrácení k novému projednání“, což však neznamená, že by měl správní orgán účastníky vyzvat k vyjádření k původním, prokazatelně nezměněným podkladům. V takovém postupu by

pokračování

žalovaný spatřoval významný zásah do zásady hospodárnosti řízení. Stěžovatel nebyl na právech účastníka řízení nijak krácen.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Těžištěm kasační stížnosti je posouzení, zda řízení před správními orgány bylo stíženo vadou spočívající v porušení práva účastníka řízení (stěžovatele) na seznámení s podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí. K tomu je třeba nejprve obecně uvést, že procesní vady mohou vést ke zrušení rozhodnutí správního orgánu pouze tehdy, mohla-li být v jejich důsledku ovlivněna zákonnost takového rozhodnutí (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, č. 2073/2010 Sb. NSS, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 - 28, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 16/2008 - 90 či ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005 - 86). Ostatně jen v takovém případě by kasační stížnost mohla být shledána důvodnou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Je to přitom stěžovatel, kdo má tvrdit a dokládat, jak se nerespektování § 36 odst. 3 správního řádu konkrétně dotklo jeho práv (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011 - 78).

[9] Krajský soud v napadeném rozsudku dostatečným způsobem, s odkazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, vysvětlil smysl a účel § 36 odst. 3 s. ř. (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013 - 51, ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, č. 2073/2010 Sb. NSS), tj. aby účastník řízení seznal všechny podklady, které byly při rozhodování v jeho věci užity, přičemž správně zdůraznil, že procesní práva nelze uplatňovat samoučelně, ale vždy jen ve vazbě na práva hmotná, k jejichž ochraně řádné zajištění procesních práv účastníka řízení slouží.

[10] Podle § 36 odst. 3 s. ř. platí, že pokud zákon nestanoví jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. To se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům vzdal. Jakkoli lze sice stěžovateli přisvědčit, že v jeho případě nebyla dána žádná z výjimek, u níž se právo na vyjádření se k podkladům rozhodnutí neuplatní, nelze již přisvědčit tomu, že by stěžovatel byl na tomto právu účastníka správního řízení zkrácen.

[11] Z průběhu řízení před správními orgány, který byl popsán jak v rozhodnutí žalovaného (zejména s. 3), tak v napadeném rozsudku (bod 15.), a který koresponduje s obsahem správního spisu, se podává, že stěžovatel byl se spisovým materiálem seznámen dne 2. 12. 2016 (dle protokolu se seznámení se spisem účastnil stěžovatel i jeho právní zástupce). Následně bylo do spisového materiálu založeno rozhodnutí správního orgánu

prvního stupně ze dne 20. 1. 2017, rozhodnutí o odvolání ze dne 20. 4. 2017, a poté bylo dne 25. 5. 2017 vydáno prvostupňové rozhodnutí. Správní spis nadto obsahuje pouze přípisy správního orgánu prvního stupně a žalovaného při postoupení spisů k odvolání a následně po zrušení prvního rozhodnutí správního orgánu zpět tomuto orgánu. Po seznámení stěžovatele s podklady k vydání rozhodnutí tedy již nebyly do spisového materiálu doloženy žádné písemnosti, které by stěžovateli nebyly známy a které by byly podkladem pro vydání rozhodnutí ve věci (přípisy správních orgánů doprovázející postupovaný spis za takové podklady považovat nelze).

[12] Stěžovatel mohl a měl po vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2017 očekávat, že správní orgán přistoupí k novému rozhodnutí ve věci, neboť žalovaný v závěru odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl jeho důvod, tj. nedostatečný výrok rozhodnutí o správním deliktu. Stěžovatel, zastoupený advokátem, tak již nemohl důvodně očekávat, že do spisu budou zařazovány další podklady pro vydání rozhodnutí, neboť pro účely nápravy vytčené vady takový postup nebyl zapotřebí. Jak vyplývá ze spisového materiálu, stěžovatel návrh na provedení důkazu podal dne 25. 10. 2016. Chtěl-li podat další takový návrh, měl k tomu kdykoli v průběhu správního řízení příležitost. Pokud tak neučinil, nelze akceptovat jeho námitku, že by případně po výzvě k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, s nimiž se však již předtím seznámil, byl bez dalšího jako účastník řízení v situaci, která by jej vedla k navržení či předložení dalších důkazů.

[13] Stěžovatel argumentoval tím, že rozhodne-li a postupuje-li odvolací orgán podle § 90 odst. 1 písm. b) s. ř., tj. napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, je třeba věc „nově projednat“, včetně postupu podle § 36 odst. 3 s. ř. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že způsob „nového projednání“ se v takovém případě odvíjí od právního názoru odvolacího správního orgánu, vyslovenému v odůvodnění zrušujícího rozhodnutí, jímž je prvostupňový správní orgán při novém projednání vázán. Aplikace § 36 odst. 3 s. ř. tak jistě obecně nelze po postupu podle § 90 odst. 1 písm. b) s. ř. vyloučit, ovšem vždy je třeba přihlížet k důvodům vedoucím k nutnosti „nového projednání“ věci. Je-li takovým důvodem vada spočívající pouze v nedostatečnosti výroku rozhodnutí, nikoli např. typicky vada spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu, nebude za situace, kdy byl účastník řízení se všemi relevantními podklady pro vydání rozhodnutí již předtím jednou seznámen, postup podle § 36 odst. 3 s. ř. na místě, a to pro svoji nadbytečnost, potažmo nevhodnost.

[14] Poukazoval-li stěžovatel na irelevanci odkazu krajského soudu na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 122/2009 - 360, k tomu lze konstatovat, že na uvedené rozhodnutí bylo odkazováno pouze v rámci citace jiné relevantní pasáže z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 122/2009 - 360, který je na posuzovanou věc bezesporu aplikovatelný. Pokud se zde uvádí, že po zrušujícím rozhodnutí byla věc vrácena městskému úřadu *k dalšímu řízení, nikoliv k řízení novému*, tímto „novým řízením“ bylo zjevně myšleno řízení, *ve kterém by bylo nutno opakovat již učiněné úkony nebo provádět úkony další*. Je-li však v § 90 odst. 1 písm. b) s. ř. užito pojmu „nové projednání“, je jím myšleno projednání věci po zrušujícím rozhodnutí odvolacího orgánu, jehož postup a rozsah bude vymezen důvody uvedenými právě tímto rozhodnutím. Jak již bylo zmíněno výše, součástí „nového projednání“ ve

pokračování

smyslu § 90 odst. 1 písm. b) s. ř. tak může být jak rozhodnutí správního orgánu bez dalšího (jako tomu bylo v posuzované věci), tak další doplnění dokazování, resp. podkladů pro vydání rozhodnutí a teprve v návaznosti na to vydání rozhodnutí (v takovém případě by již bylo nutno postupovat dle § 36 odst. 3 s. ř.).

[15] Lze tedy shrnout, že ve správním řízení nebyl stěžovatel zkrácen na svém procesním právu na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, neboť tohoto práva využil a v průběhu navazujícího správního řízení již po vydání zrušujícího rozhodnutí žalovaného, které bylo stěžovateli řádně doručeno, nedošlo k doplnění dalších podkladů, které by byly pro vydání nového (prvostupňového) rozhodnutí relevantní. K tomu lze dodat, že vydání prvostupňového rozhodnutí z hlediska časového plynule navazovalo na vydání zrušujícího rozhodnutí odvolacího orgánu, a proto ani tento aspekt (byť na něj stěžovatel ani nepoukazoval) řádnost správního řízení nezpochybňuje.

[16] Ve vztahu ke skutečnosti, že krajský soud neshledal důvodnou námitku stěžovatele spočívající v existenci překážky věci rozhodnuté, stěžovatel neformuloval žádný kasační bod, pouze se pozastavil nad citovaným výňatkem z odůvodnění napadeného rozsudku, v němž spatřoval zjevně nevhodnou ironii. Nejvyšší správní soud se proto touto toliko konstatovanou skutečností nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s.ř.s. zamítl.

[18] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, a proto mu náhrada nákladů řízení přiznána nebyla.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu